

3. 10. 2003

ID: 22085

Promlčení v mezinárodní silniční nákladní dopravě

Ustanovení, upravující dobu promlčení podle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), uveřejněné vyhláškou ministra zahraničních věcí pod číslem 11/1975 Sb. se vztahuje nejen k těm nárokům, které úmluva sama výslovně upravuje, nýbrž ke všem nárokům vzniklým z přeprav prováděných v režimu Úmluvy CMR.

Ustanovení, upravující dobu promlčení podle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), uveřejněné vyhláškou ministra zahraničních věcí pod číslem 11/1975 Sb. se vztahuje nejen k těm nárokům, které úmluva sama výslovně upravuje, nýbrž ke všem nárokům vzniklým z přeprav prováděných v režimu Úmluvy CMR.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Odo 53/2002, ze dne 23.1.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce A. C., zastoupeného, proti žalované T., s.r.o., zastoupené, advokátem, o zaplacení 163.139,70 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 52 Cm 270/98, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. března 2001, č.j. 12 Cmo 405/2000-64, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. března 2001, č.j. 12 Cmo 405/2000-64, se v části výroku I., jímž bylo žalované uloženo zaplatit žalobci 123.000,- Kč s příslušenstvím, a ve výrocích o nákladech řízení, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Vrchní soud v Praze shora označeným rozsudkem, ve znění opravného usnesení ze dne 18. října 2001, č.j. 12 Cmo 405/2000-91, změnil rozsudek bývalého Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 2. června 2000, č.j. 52 Cm 270/98-40, v jeho bodu I. o zamítnutí žaloby tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 123.000,- Kč se 14,5 % úrokem z prodlení ročně z částky 8.000,- Kč od 19.7.1996 do zaplacení a ve výši 17 % z částky 115.000,- Kč od 4.6.1997 do zaplacení a ve zbývajícím části úroku z prodlení z těchto částek žalobu zamítl (výrok I.). Odvolací soud dále potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v bodu II., jímž byla žalované uloženo zaplatit žalobci 40.039,70 Kč, a pokud jde o příslušenství, změnil ho tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 17 % z částky 30.000,- Kč od 17.9.1997 do zaplacení a z částky 10.039,70 Kč od 20.11.1997 do zaplacení, a ve zbývajícím části úroku z prodlení z těchto částek žalobu zamítl (výrok II.). Dále změnil bod III. rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení (výrok III.) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok IV.).

Odvolací soud při posuzování odvolání obou účastníků řízení vyšel z dokazování provedeného soudem prvního stupně, dospěl však k jinému právnímu závěru. V odůvodnění rozsudku uvedl, že soud prvního stupně postupoval v řízení o návrhu žalobce, jímž se na žalované domáhal zaplacení

celkem 163.139,- Kč s příslušenstvím jako nedoplatku ceny provedených přeprav vyúčtované čtyřmi fakturami, správně, když vzal za svá skutková zjištění shodné prohlášení obou účastníků řízení o oprávněnosti uplatněného nároku žalobce a prováděl dokazování pouze k námitkám žalované, jimiž byl tvrzen zánik pohledávek žalobce jednak započtením proti existujícím pohledávkám žalované, jednak v důsledku promlčení. Odvolací soud se rovněž ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že k zániku pohledávek žalobce započtením pohledávek žalované nemohlo dojít, nebyla-li existence pohledávek žalované způsobitelných k započtení na základě jí vystavených faktur prokázána. Takový důkaz se žalované nezdařil u faktur č. L 60081, č.L 70081 a č. L 60092, když existenci nároku nemůže prokázat pouhé vystavení faktur. Z uvedeného důvodu nebylo nutné se zabývat námitkou promlčení těchto nároků vznesenou žalobcem. Potud nevytkl odvolací soud soudu prvního stupně žádné pochybení.

Odlíšný právní názor však odvolací soud zaujal k námitce promlčení částek ve výši 8.000,- Kč (nedoplatek faktury žalobce č. 270) a 115.000,- Kč (faktura žalobce č. 398) vznesené žalovanou, kterou soud prvního stupně shledal důvodnou za použití ustanovení článku 32. Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), uveřejněné vyhláškou ministra zahraničních věcí pod číslem 11/1975 Sb. /dále též jen „Úmluva CMR“/, podle něhož činí promlčecí lhůta jeden rok. Vycházejí z této jednorocí promlčecí doby na uplatnění nároku na zaplacení přepravného, ze splatnosti faktur, která nastala u faktury č. 270 dne 18.6.1997 a u faktury č. 398 dne 3.6.1997 a z podání žaloby, k němuž došlo dne 13.7.1998, dospěl soud prvního stupně k závěru, že nárok žalobce je promlčen. S tímto závěrem soudu prvního stupně se odvolací soud neztotožnil, přičemž ve svém odlíšném právním posouzení vyšel ze znění ustanovení článku 32 odst. 1 Úmluvy CMR a z § 756 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“).

Vzhledem k tomu, že přepravné není podle odvolacího soudu nárokem, na který se Úmluva CMR vztahuje, je proto nutno vznik, splatnost i promlčení tohoto nároku posuzovat podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Promlčecí doba je podle § 397 obch. zák. čtyři roky, nestanoví-li tento zákon pro jednotlivá práva jinak. Podle § 391 odst. 1 ve vazbě na § 340 odst. 2 obch. zák. počíná promlčecí doba běžet poté, kdy byl dlužník o placení požádán, tj. od data splatnosti vyúčtování. A protože žalobce přepravné vyúčtoval v roce 1996 a v roce 1997 a žalobu podal dne 13.7.1998, uplatnil svůj nárok u soudu v době, kdy čtyřletá promlčecí doba ještě neuplynula.

Odvolací soud tak dospěl k závěru, že soud prvního stupně otázku promlčení nároku uplatněného žalobcem nesprávně právně posoudil, a proto jeho rozhodnutí v části, ve které žalobu v rozsahu 123.000,- Kč s příslušenstvím zamítl, není správné. Proto tento výrok rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě, pokud jde o částku 123.000,- Kč, vyhověl. Současně žalobci rovněž přiznal zákonný úrok z prodlení ve výši podle § 369 odst. 1 a § 502 obch. zák., protože dohoda o smluvené výši úroku z prodlení ve výši 0,05 % denně nebyla žalobcem prokázána. Výrok soudu prvního stupně, jímž bylo žalobě v rozsahu 40.039,70 Kč s úrokem z prodlení ve výši 0,05 % denně vyhověno, odvolací soud, pokud jde o částku 40.039,70 Kč, potvrdil a zbývající část tohoto výroku o úroku z prodlení změnil, když smluvenou výši úroku z prodlení 0,05 % denně žalobce neprokázal.

Proti celému rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, a to z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Konkrétně odvolacímu soudu vytkla nesprávný výklad mezinárodní Úmluvy CMR, jíž je Česká republika vázána, a to v názoru, že přepravné není nárokem, na který se Úmluva CMR vztahuje, z čehož odvolací soud odvodil nutnost posouzení vzniku, splatnosti i promlčení nároku na přepravné při mezinárodní přepravě zboží podle obchodního zákoníku. Tento názor dovolatelka

nesdílí a zastává stanovisko, že přepravné mající charakter úplaty za přepravu zásilky je nesporně nárokem z přepravy, na něž se Úmluva CMR vztahuje, opírajíc tento názor o znění článku 1. Úmluvy CMR. Poukazuje na to, že předmětné přepravy souvisejí s předmětem sporu, tj. s přepravami, na něž se Úmluva CMR vztahuje, a že tento právní předpis v cit. článku 1 považuje úplatnost za jednu ze základních náležitostí přepravní smlouvy v mezinárodní silniční dopravě. Vycházejíc tak z jednorocní promlčecí doby uvedené v článku 32. odst. 1 Úmluvy CMR, zastává dovolatelka názor, že nároky žalobce uplatňované na základě faktur č. 270 a č. 398 na úhrady částek ve výši 8.000,- Kč a 115.000,- Kč je třeba považovat za promlčené, a to dle bodu c) /v případě faktury č. 270/ a dle bodu a) /v případě faktury č. 398/ zmíněného ustanovení.

Dovolatelka dále nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, se kterým se ztotožnil i odvolací soud, že provedenými důkazy nebyla prokázána existence pohledávek žalované způsobilých k započtení, v důsledku čehož nemohlo dojít k zániku pohledávek žalobce započtením pohledávek žalované. Má za to, že předloženými doklady existenci svých pohledávek vůči žalobci vyúčtovaných fakturami č. L 60081, L 70081 a L 60092, které uplatnila k započtení proti pohledávkám žalobce, prokázala, když tyto pohledávky pak podrobně v dovolání rozvádí a argumentuje konkrétními doklady, o které své nároky opírá.

Dovolatelka navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření žalobce poukazuje na konkrétní formální vady a nedostatky podaného dovolání včetně jeho nepřijatelnosti proti části rozsudku odvolacího soudu a podrobně se vyjadřuje k jednotlivým bodům dovolání. Snáší argumenty na podporu názoru, že v tomto případě se přepravné promlčuje za podmínky podle obchodního zákoníku.

Žalobce je přesvědčen, že v předchozích řízeních prokázal neoprávněnost požadavku žalované na náhradu škody vůči němu. Skutečnost, že žalovaná uhradila bez právního důvodu někomu domnělou škodu, není důvodem, aby žalobce měl povinnost hradit něco žalované. Navrhuje, aby dovolací soud dovolání zamítl. Pokud dospěje k rozhodnutí, kterým rozsudek odvolacího soudu zruší, aby vyslovil závazný právní názor, že běh promlčecí lhůty se řídí dle článku 32. odst. 1 písm. c) Úmluvy CMR.

Podle bodu 17., hlavy I., části dvanácté zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001 – dále též jen „o. s. ř.“). O takový případ jde i v této věci, jelikož odvolací soud věc ve shodě s bodem 15., hlavy I., části dvanácté zákona č. [30/2000](#) Sb. rovněž projednal podle dosavadního znění občanského soudního řádu, jak sám výslovně zmínil v důvodech rozsudku.

Podle ustanovení § 236 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 240 odst. 1 o. s. ř. může dovolání podat účastník řízení. Z povahy dovolání jako opravného prostředku přitom plyne, že k dovolání je oprávněna jen ta strana (účastník řízení), které nebylo rozhodnutím odvolacího soudu plně vyhověno, popřípadě které byla tímto rozhodnutím způsobena určitá újma na jejich právech – v konstantní judikatuře se tato legitimace k dovolání označuje též jako subjektivní přípustnost dovolání. Rozsudečnými výroky I. a II. v částech, jimiž odvolací soud v posuzovaném případě zamítl žalobu v rozsahu části úroku z prodlení, nemohla být žalované způsobena žádná újma na jejich právech, kterou by bylo možno zhojit v dovolacím řízení.

Dovolání proti těmto částem výroků I. a II. rozsudku odvolacího soudu tedy bylo podáno někým, kdo k dovolání nebyl oprávněn. Nejvyšší soud proto dovolání v tomto rozsahu podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř. odmítl.

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné pouze za podmínek taxativně uvedených v ustanoveních § 237, § 238 a § 239 o. s. ř.

Rozsudek odvolacího soudu, který v celém rozsahu napadla žalovaná dovoláním, je z části potvrzujícím a z části měnícím.

Vady řízení vyjmenované v § 237 odst. 1 o. s. ř., k nimž je povinen dovolací soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) a jejichž existence činí zmatečným (s výjimkami zakotvenými v § 237 odst. 2 o. s. ř.) každé rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud z obsahu spisu neshledal a dovolatelka je ani netvrdila.

Podle § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé.

Podle § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Podle § 238 odst. 2 písm. a) o. s. ř. není dovolání podle odstavce 1 tohoto ustanovení přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč.

Podle § 239 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti potvrzujícímu rozsudku nebo usnesení odvolacího soudu ve věci samé, jestliže dovolací soud přípustnost dovolání vyslovil ve výroku rozhodnutí. Podle § 239 odst. 2 o. s. ř. je dovolání přípustné proti potvrzujícímu rozsudku nebo usnesení odvolacího soudu ve věci samé, jestliže odvolací soud při splnění dalších, v citovaném ustanovení uvedených předpokladů, nevyhoví návrhu účastníka řízení na vyslovení přípustnosti dovolání a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam. Podle odstavce 3 téhož ustanovení platí ustanovení § 237 odst. 2, § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 obdobně.

Do potvrzující části výroku II. (první věta tohoto výroku) rozsudku odvolacího soudu není dovolání

podle § 238 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř. přípustné, neboť o případ podřaditelný těmto ustanovením nejde - v této části rozhodnutí nejde o rozsudek měnící, nýbrž o potvrzující, a to v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně ve věci. Dovolání proti uvedené části rozhodnutí odvolacího soudu není ani přípustné podle ani podle § 239 o. s. ř., neboť odvolací soud ji výrokem svého rozhodnutí nevyslovil a žalovaná návrh na vyslovení přípustnosti nepodala. Existenci zmatečnostních vad řízení dle § 237 odst. 1 o. s. ř. Nejvyšší soud již dříve vyloučil.

Dovolání do potvrzující části výroku II. rozsudku odvolacího soudu tak směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není dovolání přípustné. Nejvyšší soud proto dovolání v tomto rozsahu podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. jako nepřipustné odmítl.

Ve zbývajícím rozsahu je dovolání přípustné podle § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti té části výroku I. (první věta výroku) rozsudku odvolacího soudu, kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, a proti závislým výrokům o náhradě nákladů řízení, a je i důvodné.

Podle § 242 odst. 3, věty první o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání.

Dovolatelka namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Konkrétně odvolacímu soudu vytyká jeho pochybení jednak v otázce posouzení promlčení nároku na přepravné a jednak v otázce posouzení zániku žalobního nároku započtením. Protože se však tato druhá otázka týká výroku II. rozsudku odvolacího soudu, proti němuž není dovolání přípustné, podrobil odvolací soud v rámci dovolacího přezkumu pouze správnost právního posouzení věci odvolacím soudem co do promlčení nároku na přepravné.

O nesprávné právní posouzení věci či určité právní otázky ve smyslu § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. se jedná v případě, kdy odvolací soud na zjištěný skutkový stav použije nesprávný právní předpis nebo správně použitý právní předpis nesprávně vyloží, případně jej na daný skutkový stav nesprávně aplikuje.

Odvolací soud dospěl k závěru, že vznik, splatnost i promlčení nároku na přepravné je nutno posuzovat podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku - délku promlčecí doby podle § 397 obch. zák. a její běh podle § 391 odst. 1 ve vazbě na § 340 odst. 2 obch. zák., a nikoliv podle článku 32 odst. 1 Úmluvy CMR.

Podle § 397 obch. zák. nestanoví-li tento zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

Podle § 391 odst. 1 obch. zák. začíná běžet promlčecí doba u práv vymahatelných u soudu ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného.

Podle § 340 odst. 1 obch. zák. je dlužník povinen závazek splnit v době stanovené ve smlouvě.

Podle § 340 odst. 2 obch. zák. není-li doba plnění ve smlouvě určena, je věřitel oprávněn požadovat plnění závazku ihned po uzavření smlouvy a dlužník je povinen závazek splnit bez zbytečného odkladu po té, kdy byl věřitelem o plnění požádán.

Podle ustanovení § 756 obch. zák. ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud mezinárodní smlouva, která je pro Českou republiku závazná a byla uveřejněna ve Sbírce zákonů, neobsahuje odlišnou úpravu.

Podle preambule Úmluvy CMR se smluvní strany na této Úmluvě dohodly, uznávše účelnost jednotné úpravy podmínek přepravní smlouvy v mezinárodní silniční nákladní dopravě, zejména pokud jde o přepravní doklady užívané při této dopravě a o odpovědnost dopravce.

Podle článku 1. odst. 1 Úmluvy CMR se tato Úmluva vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplaty silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran.

Podle ustanovení článku 32 odst. 1, věty první Úmluvy CMR se nároky z přeprav, na něž se vztahuje tato Úmluva, promlčují za jeden rok. Podle třetí věty téhož ustanovení promlčecí doba počíná běžet:

- a) při částečné ztrátě zásilky, při jejím poškození nebo při překročení dodací lhůty dnem vydání zásilky;
 - b) při úplné ztrátě třicátým dnem po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, a nebyla-li dodací lhůta dohodnuta, šedesátým dnem po převzetí zásilky dopravcem;
 - c) ve všech ostatních případech uplynutím tří měsíců ode dne uzavření přepravní smlouvy.
- Den, kterým promlčecí doba počíná běžet, se do promlčecí doby nepočítá.

Úmluva byla uveřejněna ve Sbírce zákonů vyhláškou ministra zahraničních věcí č. [11/1975](#) Sb., takže ve smyslu ustanovení § 756 obch. zák. má přednost před ustanoveními upravujícími přepravní smlouvu v obchodním zákoníku.

Ze znění článku 1 odst. 1 Úmluvy CMR ve vazbě na skutková zjištění soudů nižších stupňů ke konkrétním podmínkám přepravy je třeba dovodit, že podmínky vymezené v uvedeném článku Úmluvy pro její možnou aplikaci na vztah žalobce a žalované byly splněny (šlo o přepravní smlouvu v mezinárodní silniční nákladní dopravě, když místo převzetí zásilky a místo jejího předpokládaného dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem Úmluvy). Protože Úmluva výslovně určuje, že není rozhodné, jaké je trvalé bydliště, popř. státní příslušnost stran smlouvy, je nutno ji uplatnit i tehdy, jde-li o vztah dvou tuzemských subjektů.

Z dikce článku 32 odst. 1, věty první Úmluvy CMR vyplývá, že Úmluva neváže promlčecí dobu jednoho roku jen k těm nárokům, které sama výslovně upravuje, nýbrž ke všem nárokům vzniklým z přeprav prováděných v režimu Úmluvy CMR.

Určujícím hlediskem pro posouzení délky promlčecí doby, v níž se nárok z přepravy promlčuje a

jejího běhu tedy je, zda se jedná o přepravu podle Úmluvy CMR. V posuzovaném případě je tak třeba vycházet z jednorocní promlčecí doby, která počala běžet podle článku 32 odst. 1 písm. c) Úmluvy CMR.

Závěr, že úprava promlčecí doby obsažená v Úmluvě CMR se uplatní i u práva na zaplacení ceny přepravy (přepravného), prováděné v režimu Úmluvy CMR, učinil Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 30. května 2000, sp. zn. 33 Cdo 1262/2000 a v rozsudku ze dne 27. června 2002, sp. zn. 29 Odo 767/2001, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 7, ročník 2002, pod číslem 135, přičemž nemá důvod se od něj odchýlit ani v této věci.

Odvolací soud tudíž pochybil, když v právním závěru o promlčení nároku žalobce na zaplacení přepravného vycházel z aplikace nesprávného právního předpisu - ze zákonné úpravy promlčecí doby v obchodním zákoníku, a nikoliv ze zákonné úpravy tohoto institutu v Úmluvě CMR. Jeho rozhodnutí tak vychází z nesprávného právního posouzení věci, čímž došlo k naplnění dovolatekou uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu není v dovoláním napadené části výroku I. (první věta výroku) rozsudku odvolacího soudu správné, Nejvyšší soud ho proto v tomto rozsahu, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první o. s. ř.), zrušil (včetně závislých výroků o náhradě nákladů řízení) a věc vrátil v tomto rozsahu odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Valná hromada](#)
- [Směnečný a šekový platební rozkaz, prominutí zmeškání lhůty \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o dílo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Veřejné zakázky](#)
- [Výklad právních předpisů, přepravní smlouva](#)
- [Smluvní pokuta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zpráva o vztazích](#)
- [Zákaz konkurence](#)
- [Vypořádací podíl v bytovém družstvu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Základní kapitál](#)